

A szerkesztő lakása:

Rimaszombat, Főter. Ide uté-
zendő a lap szellemi részét ér-
deklő minden közlemény és
levelezés

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja

Egész évre 8 korona
Fél évre 4 korona
Negyedévre 2 korona

Tanítóknak egész évre 4 kor.
fél évre 2 kor.
Egyes szám ára 20 fillér.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Kiadó hivatal:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca
1 szám a. a. könyvnyomdában.
— Ide intézendők a kiadóhiva-
talt illető előfizetés, hirdete-
mény, nyiltér és egyéb felszo-
lalások.

A hirdetés díja:

Egy háromhasábos petitsor tér-
fogata 12 fillér.
Bélyegdi minden beiktatás
után 60 fillér.

Nyiltér:

Egy sor 40 fillér.

Előfizetést elfogad a Gömör-Kishont⁴ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legzélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Közszellem.

A civilizáció fokozatos fejlődésével azok a választó falak, melyek a különböző társadalmi osztályok egységes összeolvadását eddigelé megnehezítették, lassankint kezdenek bomladozni. Igaz ugyan, hogy a társadalmi előítéletek, a műveltség teljes hiánya, nemkülönben az egyoldalú nevelés ferde kinövésai a társadalmi osztályok egymáshoz való közeledését többé-kevésbé akadályozzák, mindamellett el kell ismernünk, hogy a testvérisülés eszméje itt-ott kezd már az embereket egyívű tömöríteni s az a magas szoros érzelm, mely szeretni tanítja a hazát s ember társainkat, delejes vonzó erejével jelentékenyen közreműködik a társadalmi átalakulás e nagy munkájában. A testvéri érzület terjedésének itt-ott mutatkozó jelei azonban a legkevésbé sem olyanok, hogy azok a fokozatosan fejlődő közművelődési viszonyokkal párhuzamba hozhatók lennének. Az együttes érzés és gondolkodás szelleme nálunk még mindig féltékenyen őrzött üveg-üvezi növény, mely nem képes gyökeret verni a társadalmi élet talajában. A hány a társadalmi osztály, annyit él a gondolkodás, vélemény stb. A mi tökéletlenségünk oka annak, hogy nem értjük meg egymást, s hogy elszigeteljük magunkat azoktól, kikkel a faji rokonság természetesen kapcsa köt össze bennünket. Az a zürzavaros szosz, mely társadalmunk gondolkodásában oly gyakran jut kifejezésre, a beteges közszellemben éli egyedüli magyarázatát.

Önálló gondolkodás, férfias jellemzilárdság példái mindinkább kezdenek ritkulni napjainkban.

T A R C Z A.**Kedves Szerkesztő ur!**

(Levél.)

A literatura szentséges nevében
A szerkesztő urhoz volna egy kérésem:

Tudja, Szerkesztő ur, — van egy apró város,
Abban a városban van egy keskeny utca,
Az a keskeny utca télen-nyáron sáros,
— De valami szívem mégis odahuzza . . .
Lelkemet valami odahuzza, vonja
Letűnt ifjúságom tündérszép helyére,
Csörgő patak mellé, kies völgy ölébe,
A melyet koszorúz árnyas erdők lombja.
A hol másként dalol még a kis madár is
A hol jobban fénylik még a napsugár is.
Abba a városba, abba az utcába,
Annak az utcának abba a házába,
A melyikbe lakik az a kis leányka,
Ki az én lelkemnek esodatényes álma.

Vizparti kis város! de messze vagy tőlem!
Csak szelek zugása, szellő zizegése,
Érek susogása, patak eszegeése,
Lepkék libbenése, madarak szállása,
Fellegek menése, felhőknek járása,
Csillagok rezgése, csillagok futása
Beszél nekem rólad kedves édes földem!
S néha az ön lapja téved ide onnan . . .
— Hyenkor rendesen napfényes napom van
S érdeklő olvasom, mit csinálnak ottan,
A jó ismerősök, a régi barátok,
Bú veri-e őket, vagy fény süt reájok,
Mi az osztályrészük: áldás-e vagy átok?

Csak a Hymen-hírek rovatától félek,
Mert az felel nekem: Halál-e, vagy Élet?

A literatura szentséges nevében
Kedves Szerkesztő ur, az egekre kérem:
Ha az a kis, édes, szőkefürtű leányka,
Tudja, Szerkesztő ur! a kit én szeretek,
Tudja az a pajkos, az a kedves, drága
Nem várna meg engem és mással vált jegyet;
Édes Szerkesztő ur, ne adja a lapba,
Vagy ha kiadja is, tegye gyászkeretbe,
Hogyha az a kis lány, engem nem szeretne,
Vagy ne küldje nekem, hogyha már kiadja.

Fölfelé a rabszolgaságig való meghunyászkodás lefelé nagyuri gög, megvető lenézés jellemző sajátja a kornak.

Nálunk tulajdonképpen három társadalmi osztály van. Uri osztály, mely az arisztokráciát képviseli; középosztály, mely tulajdonképpen csak most kezd elevenedni s a fejlődésnek nagyon is kezdetleges stádiumában van még; magában egyesíti az ipar és kereskedelem tényezőit, meg a tisztviselői kart. Végül az alsó-osztály, mely munkás elemekből, túlyomóan azonban földműveléssel foglalkozó s ugynevezett parasztokból áll. Ez utóbbi osztály az ország lakosságának zömét képezi, szellemileg igen alacsony fokon áll. Ezen három társadalmi osztály közötti viszony emlékeztet bizonyos tekintetben a khiniaknál uralkodó kasztrendszerre. A legkisebb kapocs sem köti össze ezen egy életmódban mint szokás s gondolkodás tekintetében egymástól elütő három társadalmi osztályt. Igazi ázsiai állapot az, mely a fejlődő társadalmi étellel sehogy sincs összhangzásban.

E bajon segíteni kell, még pedig első sorban társadalmi uton, mivel ezen betegséget csak a társadalom kebeléből, a legszélesebb arányokban megindult mozgalom szüntetheti meg. Tömörülés az egyesületi élet terén, továbbá a közművelődési, főleg pedig a nemzeti érdekek ápolása s meleg gondozása, az egyedüli kivezető út ebből a zürzavaros khaoszból való kibontakozásra. Azonban az államnak is kell ezen a nemzet testén egyre jobban terjedő seb gyógyítása érdekében minden lehetőt elkövetni.

Mert, ha az a lapszám eltalálna hozzám,
S az ő nevét ottan találnám, olvasnám,
Már a másik héten, már a másik számban
Az én nevem lenne fekete rámában,
Tudom, Szerkesztő ur, elíratna szépen
A literatura szentséges nevében,
Gyászos nekrológban, fekete szegélyben
Következőképen:

Magyar irodalmunk nagy veszteségére
Ifju poétának hullt ki szíve vére.
Szereltem? Szegénység? Ki tudná, hogy miért,
Mélységes okokból vagy talán semmiért?
Mi csak annyit tudunk, hogy — mint nekünk írják,
X. urnak, szegénynek ma ássák a sírját,
Iskolánk neveltje, megyénknek szülötte,
A muzsák felkentje magát föbelötte.

Tehát Szerkesztő ur, ne írja a lapba,
Hogyha — már tudja ki?! — kezét másnak adja,
Vagy ha kiírja is, fogja gyászkeretbe,
Hogyha az a kis lány engem nem szeretne . . .

Juhász László.

Egy fiatal festő naplójából.

Szeptember 7.

Atelierem előtt ma Balkányi grófné fogata állott meg. Mig a hajporozott, livrés inasok a már hajlott koru urnót a könnyű, angol fogatból kisegíték, én kis műtermem festői rendtelenségébe — legalább amennyire lehetett — némi rendet varázsolni igyekeztem. A grófnő látható melegedéssel szemlélte készülő képeimet, megvásárolt egy zsánerfestményt, azután felszólított, nem lennék-e hajlandó leányát, a fiatal s özvegy Berkeszy grófnőt lefesteni. En örömmel vállalkoztam, mire magas vendégem, kijelölve az órát, melyben a palotában elfogadnak, elhajatott.

Szeptember 8.

Sokat hallottam már beszélni a fiatal grófnő szépségéről, de hogy oly káprázatóan szép legyen, nem gondoltam. Sajátságos egy arc az, olyan hatásos, olyan igéző, daczára annak, hogy tekintete hideg, büszke, szinte visszautasító. Azzal a bájos udvariassággal, művészi kép-mutatással közeledett felém, mely annyira szokása arisztokrata hölgyeinknek. Szinte fel sem látszott venni személyemet, mikor szólott, unással mozgatta ajkait s hideg hangjával élesen jelölte a kaszt különbségét közöttünk. Mondá, hogy ki fogja kérni véleményem, milyen hajékkal

Vegye ki az állam is a maga részét ebből a társadalmi egységre törekvő nagy nemzeti vállalkozásból. Anyagi áldozatait bőven fogja kárpótolni az újjászülött társadalomban ébredező közszellem, melynek egészséges irányu tovább fejlődése egyedül biztosíthatja hazánk jövő fennmaradását.

A népoktatásügy tovább fejlesztése oly módon és irányban, hogy ez az általános műveltség megszerzésére minden embert képessé tegyen, fogja azokat a szellemi kapesokat megteremteni, melyek a különböző társadalmi osztályok egyesülését eredményezik majd. Szellemi uton igyekezzünk tehát a társadalmi osztályok egymáshoz való közeledését elősegíteni. A szellemi előhaladás mindenkor előjele az anyagi gyarapodásnak is, mely ismét a külsőségekben mutatkozó társadalmi ellentétek megszüntetésére igen alkalmas.

Tagadhatatlan ugyanis, hogy a műveltség s ezzel kapcsolatban az anyagi jólét a közgondolkodás és az együttes érzés ébrentartására nagy befolyással van. Csakis a felvilágosodás általános kiterjesztése fogja a már ébredező közszellem egészséges irányu fejlődését elősegíteni.

Nem kell egyéb azért csak kitartás és igyekezet a szellemi továbbképzés terén, s a választó falak, melyek a társadalmi osztályokat békés egyetértésben folytatott tevékenységök közepette sokszor éles ellentétbe helyezték egymással, önkényt összeomlanak.

Jánossy Gyula.

festesse le magát. A fodrásznő kéznél volt s nekem látnom kellett, mint bontja fel a hosszú haját, mely zuhatagként omlott le a síkos padlóra. Látnom, mint tüzi fel ismét egy félhold alaku fésűvel, melynek aránya sem volt ragyogóbb a fényes, dus hajfonatoknál, s mint alkot belőlük ügyes keze remeknél-remekébb formákat. Szerettem volna térdrehullni a grófnő előtt s megmondani neki, hogy mindegyik hajékkal szép, szebb, mint az angyalok lehetnek az égben.

Egy korona'ormájú hajéknél állapodtunk meg, mely a büszke, királyi főhöz leginkább illett. S midőn ekkor hozzákészültem, hogy fölvegyem a vázlatot, még most is érzem, mint döböntem meg, vajon képes lehet-e ember arra, hogy ennyi szépséget hűen a vászonra vessen.

Szeptember 13.

Azt hiszem, életemnek legszerencsétlenebb pereze volt az, midőn a grófnő festésére vállalkoztam. De hogy is lehettem olyan balga? Gondolhattam volna, hogy a szépségéről híres grófnő látása nem fogja nyugodtan hagyni különben is könnyen hevülő véretem.

S csakugyan mindössze öt napja, hogy a grófnőt láttam s már érzem, hogy bolondja vagyok. Jól tudom, hogy többé nem kellene mennem a Balkányi palotába. Naponta sokszor fel is teszem azt magamban s mégis epedve várom a perczet, melyben indulhatok. Pedig örültség, hogy minden nap oda menve egy óra hosszágú nézem azt a ragyogó, büszke arcot, haja arany fényét, mozdulatai kecsességét s éleszem azt a bolond érzést, a szerelmet, mely nálam csakhamar szenvedélylyé nő. És hozzá milyen neveltség az én szerelmem! Hiszen szolgálva dobattam ki a büszke grófnő, ha egy szóval is emliteném.

Szeptember 20.

A kép lassan készül. Ugy látszik, a grófnőnek is feltűnt ez, mert ma kérdé, mikor lesz kész a fej. En mondtam, hogy sok rehátsággal kell megküzdenem. Ily tökéletes szép arcznál, a milyen a grófnőé, arra is ügyel-nem kell, hogy az eszme, melyet az arc kifejez, a képen is hű kifejezésre jusson. Azután meg naponta akaratlanul is sok időt töltök el az arc zemplélésével, megkivánja ezt bennem a szépért lelkesülő művész, s megkivánja az érzeki ember.

A grófnő elmosolyodott, keskeny, fehér homlokát finom pír borította. Nevetve válaszolta, hogy hát jöjjenk ezentul egy félórával hamarabb, hogy a művészt kielé-githessem magamban. Oh, mily rosszak is az emberek! Még azt beszélnek a grófnőről, hogy kaczer s szivtelen. Naponta most már sokáig eleseveg velem s nekem úgy tetszik, mintha hideg areza ilyenkor kissé felmelegednék,

A rimaszombati ág. hitv. ev. egyház templomszentelési jubileuma.

(Január 27—28)

Előkészület, fogadtatás.

Már szombaton délután meglátszott az ev. templom környékén és udvarán, hogy nagy esemény van készülé-
ben, hogy nagy nap előtt áll az egyházközség. A tem-
plomban ben, az udvaron kívül sürgés-forgás, disztítés. A
templom tornyáról alálengő nemzeti zászló, a művésziesen
felállított díszkapu, fenyőággal hintett ut, mint előké-
szület az ünnepély előhírnöke. — Majd az 5 órákor gyü-
lekező fogatok, az egyháztanács díszbe öltözött tagjai
jelezték, hogy a tiszta-kerület nagyérdemű püspöke ünne-
pélyes fogadtatására történik a készüllet. Hosszu kocsis-
sorbán vonult ki az egyháztanács a vasúti pálya-házhoz,
— az egyházi elnökséggel élén, — hol a berobogó vo-
natról leszáll főpásztort: mélt. és főt. Zelenka Pál
püspök urat harsogó éljennel, s az egyház érdemeiben
gazdag felügyelője Hamaliár Károly részéről, szívből jövő
rövid üdvözléssel fogadta, mely üdvözlésre hasonló meleg-
séggel felelt a főpap, mire lelkes éljen visszahangozott,
s reá megtörtént ünnepélyes harangzúgás között a bevo-
nulás az ev. paplakra, hol a püspök ur szállva volt. Este
a magas vendég az egyház felügyelője Hamaliár Károly
házának kedves vendége volt.

Ünnepélyes istentisztelet.

Az ev. templom fennállásának százados jubileuma,
s illetve a megújított templom felavatásának kezdete jan.
28. d. e. 9 és 1/2 órájára jelezte, de már 8 órákor
özönlött az ünneplő közönség a templom-udvarra, hogy
magának a templomban helyet biztosítson. Az egyháztá-
nács gondoskodott arról, hogy az ünnep fénye a szép
rend által is emeltesse, s a rendezők mindent elkövettek,
hogy mindenkinek igényét lehetőleg kielégíthessék.
Feszült várakozás, édes öröm sugárzott az arcokon, s az
ünnepi öröm morájába csak a rendezők töprengő sóhaja
vegyült: „Uram Isten hová fér el ez a sok nép!”

Egyszerre megszólaltak a harangok ércnyelvei, s
mint a tenger felszíne a szél fuvallatára, megmozdult a
népáradat hulláma, s midőn a templom ajtaja feltárult,
sietett ki-ki befelé az Ur házába, hogy ki ne szoruljon.
— Az ügyes rendezőség sürgött-forgott, s bár nem kis
feladat volt annyi embert elhelyezni, — dícséretére a
rendezőknek — a legszebb rendben helyezkedett el az
ünneplő közönség.

Zsufolásig megtelt a templom, minden legkisebb
hely el volt foglalva.

Felekezeti különbség nélkül jelent meg a helyi
társadalom színe-java. Az előkelő hölgyközönség, — a
különböző testületek mind ott voltak, — Hámos László
főispán, Bornemisza László alispán a megye-, Szabó
György polgármester, Nagy Ferencz főjegyző a város-,
Terhes Pál ev. ref. lelkész a ref. egyház, Kubinyi Aladár
a törvényszék, Rosenauer ezredes, Kovács őrnagy a ka-
tonaság, Kishonthy Gyula a róm. kath. egyház részéről

mintha azok a paranező szemek is veszténének büsz-
keségükből.

Szeptember 28.

Boldog, nagyon boldog vagyok! Nem is irhatom le
elégé! Ma nem egy félórával, hanem egy órával előbb
jelentettem be magam a grófnónél. Azonnal elfogadott.
Egy ideig beszélgettünk, azután én vettem esetemet s a
már készen levő hajéken igazgattam egyet-mást. Szép
modellem fel s alá járt, neuskára pedig a hátam mögött
állott meg. Azután éreztem, mint nehezedik puha karja
vállamra s mint hajol a grófné fejem fölé s úgy nézi a
képet. Önkénytelenül felsóhajtottam. A grófné sietve
egyenesedett fel.

— Talán nehéz vagyok?

— Oh legkevésbé sem — mondám. A boldogság
egy el nem fojtható sóhaja volt az, mely az imént el-
szállt ajkáról. Tovább nem bírja ki szívem ezt az izso-
nyu kétséget. Mert tudja meg grófnó, én imádom úgy
mint csak egy ember, egy művész imádni képes egy
földre szállt tündért. Dobasson bár ki szolgálival, de
megtudom a valót!

A szép asszony válaszul átölelt karjaival, s esőkra
nyújtá azokat a büszke, hideg ajkakat, a melyek azonban
oly tüzesen, oly szenvedélylyel tudtak csókolni, mintha
csak a lelkem akarták volna átszíni.

Október 11.

Csaknem két hete már, hogy nem vettem kezembe
a tollat. De ilyen a boldog ember! Bezzeg szomorú nap-
jaimban mindig elpanaszoltam neked szívem buját te
néma barátom. Most boldog vagyok. Nem is tudom már,
hány órát töltök naponta a kastélyban az ő karjai kö-
zött, az ő esőkjaitól elhalmozva. Úgy érzem, hogy már
esőkjaitól, lehetétől tudok élni csak. Az emberek azt
mondják a grófnóról, hogy a szerelem csak szeszély nála,
én nem tudom hinni, azt se tudom, mi lesz a jövő,
csak hogy ő szeret s ő angyal.

Október 30.

Azt hittem, hogy angyal, s most tudom, hogy
daemon. Ma készült el a képen a fej. Olyan hü, olyan
elragadó az arc, a milyennek azt csak egy szerelmes
művész festhette. Nem szoktam hizelegni és épen nem
szoktam magamnak, de midőn ott láttam előttem képen
megörökítve azt a komoly főt, pompás haját, büszke
szemöldököt, azokat a bágytatag, de paranező szemeket,
meg nem állhattam, hogy térdre ne hulljak saját alko-
tásom előtt, át ne karoljam azt az érzéketlen képet s
esőkjaimmal ne borítsam a büszke ajkakat.

A grófnó színelte duzzogással mondá: Lám! ilye-
nek a férfiak mind, egy festett képért képesek cserben
lagyni bennünket. Hanem hallja-e, ezután már nem

stb. mind eljöttek, hogy osztozzanak az ünneplők örö-
mében.

Pont 9 és 1/2 órákor jelent meg a templomban
mélt. és főtiszt. Zelenka Pál püspök. — kísérve Glaufl
Pál helyi lelkész-esperes-, Kemény Lajos oszgyáni lel-
kész egyházm. főjegyző és Hívösi Lajos f.-pokorágyi
lelkész által. A mint a püspök elfoglalta helyét, rázen-
dült az orgona hatalmas hangja s felhangzott a hit dia-
dalmi éneke — az orgonán és az ünneplők ajkán: „Erős
vár a mi Istenünk!” A szív melegével elzengett ez ének
után, — a helyi kántor Kapi Gyula által vezetett vegyes
kar, az id. Kapi Gyula által szerzett XIX. Zsoltárt zen-
gette el, — művészi összhangban.

A szép zsolttár véghangjainál a feldisztat gyönyörű
oltár elé lépett a tiszakerület nagynevű püspöke Zelenka
Pál s III. Móz. 26. 2. v. alapján tartá a szíveket lel-
keket átható felavató beszédét. Ihletett ajkáról — méz-
ként folyt az örök ige, — s apostoli langszavával —
lelkedésre ragadta a közönséget. Gyönyörű hasonlatok-
ban gazdag, — magas szárnyalású beszéddel avatá fel
az Urnak e megújított díszes hajlékát — s a szívek
mélyéig ható imában ajánlta fel azt az Urnak.

Alig hangzott el apostoli ajkán az Ámen. — meg-
szólalt az orgona s felzendült rajta Dr. Volkmar W. F.-
dur orgona-sonatája. Oly esend állott be ez orgonajáték
alatt, mintha halálos némaság vett volna erőt mindenkin,
még lélegzetét is visszafojta talán a hallgató, — hogy
meg ne zavarja a felséges zenét. Az új orgonát minden-
féle változataiban bemutatá e sonatát Kapi Gyula kántor
oly művésziesen adta elő, — hogy bámulata- és esodá-
latában önként rakta le előtte a közönség elismerése vi-
rágait. Valóban palmaág illeti meg ezért a jeles képzett-
ségű kántor urat, — s vele együtt az egyháznak is e
helyütt csak gratulálhatunk.

E remek orgonajáték után, a „Jövel szent lélek ur
Isten” közének következett, mely után nagy. Glaufl Pál
helyi lelkész-esperes tartá nála megszokott ékesszólással,
— az egyház történetét röviden felölöl — alkalmi szent-
beszédet. E magvas, szép beszédre még legközelebb
visszatérünk, s így ez alkalommal csak ennyit róla.

Az alkalmi szent beszéd után ismét a vegyes kar
énekelt, Wolfgang Lajostól egy „Cantatét” orgonakiséret
mellett művészi előadással. Erre a Püspök ur rövid ol-
tári imája s a gyülekezet megáldása következett, mely
után az „Immár Isten áldása” kezdetű énekkel a jubileu-
mi istentisztelet véget ért. — Az ünneplő közönség szét-
oszlott; vivén magával egy kedves, lelkemelő emléket,
a protestans istentisztelet egyszerűségéből a szívekbe be-
sugárzó melegséget, enyhületet, vigaszt és lelkesedést.

Tisztelgések.

A lélekemelő istentisztelet után az ev. paplakon a
méltóságos Püspök urnál tisztelgés történt a helybeli
gymnasium tanári kara részéről, majd rögtön utána az
ev. egyháztanács tisztelgett — lelkésze nt. Glaufl Pál
által köszönve meg fáradságát — melyet áldozatul hozott
az egyháznak télviz idején, feltéve a jubileumi áldozatra
mintegy koszorút. A püspök ur ő méltósága a legmele-

szükséges, hogy én üljek magának, majd elküldöm a ko-
mornámot ruhámba felöltözve a lakására.

En nem sokat gondoltam az egész beszéddel, tréfa
az egész, gondoltam s csak úgy félvállról vettem oda:
„Nem beszél komolyan ugy-e grófnó!”

— A lehető legkomolyabban. Mástkülönbén pedig
kérném, lenne olyan jó a képet mielőbb befejezni, hogy
a karácsonyi tárlaton már ott legyen, azután pedig völe-
gényemnek Fekete bárónak adom a képet.

Én felkaczagtam.

— Grófnó valóban nagyszerűen tudja a komolyat
játszani!

A szép asszony nem szólt semmit, egy kemény
skartetát mutatott, melyen fényes betűkkel ott ragyogott
a grófnó és a báró neve s alattuk ez a szó: „jegyesek.”

Elsápadtam, szemem elhemályosult, nagyon ijesz-
tően nézhettem ki, mert elugrott mellőlem s az ajtó felé
hátrált. Utánna rohantam s megragadtam kezét, a mely
reszketett az enyémmel együtt.

— Grófnó — kiáltam — az égre kérem, ne ki-
nozzon! Ne tegyen nyomorulttá! Hiszen ön szeret! Ezer-
szer mondá. A grófnót senki nem kényszerítheti e frigy-
re. Ha fél a világ szemétől, jöjjön, fussunk! Nagy a
világ, rejtőzzünk el s húzódjunk meg valahol s éljünk
mint egy galambpár . . .

— Talán szalmakunyhóban és koplaljunk nemde? —
szólt gúnyosan kacagva s kiszökött, becapva előttem az
ajtót.

Mint értem ki a palotából, mint támolyogtam haza,
azt nem tudom.

Október 31.

A múlt éjjel nem tudtam aludni. Ma délben a
grófnóval akartam beszélni. Nem fogadott el. Ah, szép
asszonyom, eltílt magától! Ugy-e bár, a mór megtette
kötelességét, a mór mehet. Szüksége volt rám, hogy
szépségét megörökíttesse. S jól tudta, hogy senki sem
fogja szépségét úgy megfesteni, mint a ki imádja. S meg
lett a mit kívánt. Készen a kép, ott lesz a tárlaton, az
egész főváros bámulja majd, költők, írók zengenek bájai-
ról zenedarabokat, divat cikkeknek neveznek majd el
róla, s ily szép eredményért mily esekély ár: elbolondí-
tása egy szerencsétlennek, kinek nem volt egybe ifju,
könnyen érző szívével s tehetségével. Most szeszélye meg-
változott, a föld, melyet még csak az imént paradicsom-
nak hittem, pokoillá lett nekem, de mit bánja ezt ő?

Ah még sem, nem addig van az grófnó. Én meg-
boszulom magam s boszum rettenetes lesz, azt foga-
dom. Nálam van a kép, egy pár vonás kell csak s olyan
lesz a képen is, a mint emlékeimben él: az a kéjt lihegő
ajak, az a szerelmesen mosolygó szempár, az a hófehér

göb hangon, szeretettel válaszolt, lelki örömeinek adván
kifejezést, hogy e hiszngő egyház körében, annak örö-
mében részt vehetett.

Az egyháztanács innen az egyháznak buzgó vezére,
érdemekben oly gazdag felügyelője Hamaliár Károly
urnál tisztelgett, itt Fábry János egyháztanácsos által
tolmácsolván háláját annyi jótéteményért, áldozataért,
melyekkel az egyházat nemcsak most, de folyton elárasztja,
midőn legközelebb is az egyházat 1250 frt újévi aján-
dékkal lepte meg. A felügyelő ur továbbra is hü szere-
tetét, buzgóságát ajánlotta fel oly hön szeretett egyhá-
zának.

Végül nem mulaszthatta el az egyháztanács azt
sem, hogy az új orgona lelkes adományozójánál: özvegy
Nagy-Zatrogch Julia ő nagyságánál ne tisztelegjen.
A 90 éves tisztos matrona könyekig meg volt hatva, mi-
dőn az egyház ékes szavu papja, szívhez szóló hangon
tolmácsolá az egyházközség háláját, s e hála némi ese-
kely, kézzel fogható jelül — rózsákból, szegfűkből: ki-
emelkedő jácint-koronával ékesített, művésziesen készi-
tett, rózsaszín selyemszalaggal ellátott — bokrétát nyuj-
tott át. Megindulástól reszkető hangon köszönte meg a
figyelmet, s fejezte ki azon ohaját: „adja Isten, hogy
sok buzgó hívet szerezzon az orgona az egyháznak.” —
Mi pedig azt tesszük hozzá: „adja isten, hogy e vallásos
lelkű tisztos urnó — még sokáig élvezze az élet alko-
nyának — enyhe verőfényét.” — s az ő lelkes példája
ragyogjon buzdítással a hiveknek!

A közebed.

Délután egy órákor az ünneplő egyházközség tagjai
a Rózsa nagy termében 120 terítékű közebedet adtak,
melyen közeletünk számos kitűnő tagja felekezeti kü-
lönbség nélkül résztvett. Ott voltak Zelenka Pál püspök,
Hámos László főispán, Bornemisza László alispán, Rose-
nauer ezredes, Kovács őrnagy, Fábry János gymnasiumi
igazgató, Szabó György polgármester, Nagy Ferencz fő-
jegyző, Baksay István főgymnasiumi tanár, Mészáros Bá-
lint plebános, Terhes Pál ref. lelkész, Singer Leo főrabbi,
a megyei törvényszéki és városi tisztikar, a gymnasiumi
tanári testület és ügyvédi kar több tagja, továbbá a ven-
deglátó egyház belsei tagjai, Kubinyi Aladár esp. felügyelő,
Hámos József a gymn. ig. vál. ez idej. elnöke, Glaufl Pál
főesperes s az ev. lelkészi kar néhány vidéki tagja. A
harmadik fogásnál Zelenka Pál püspök néhány meleg
szóval éltette a királyt, melyet a közönség állva hallga-
tott meg s lelkes éljenzéssel viszonzott. Nyomban rá
Kubinyi Aladár esp. felügyelő és törvényszéki elnök
rövid hatásos beszédben éltette Zelenkát a böles és ta-
pintatos főpásztort. Erre megeredt a tóztok árja s az
ebéd következő fogásáig egymásután nyolcz felköszöntöt
mondottak. Glaufl Pál főesperes, a rimaszombati négy
vallásfelekezet testvéries egyetértésére üritette poharát,
Zelenka püspök Kubinyi szavaira reflektálva hangsü-
lyozta, hogy az egyházat nem az egyének erős keze,
hanem egy közös szellem kormányozza, mely az egyház
élén álló személyek működéséből sugárzik ki; poharát a
rimaszombati ág. ev. egyház felügyelőjének a nemes jó-

nyak, az a pihegő galambkebel. Így küldöm be a kép-
tárlatra. Selőre látom, mint siet majd ön a megnyitásra,
hogy lássa a hatást, mit képe kelt, s ne féljen grófnó,
ott leszek majd én is, a tömeg közül lesem, mint sikolt
fel s rogy össze eszméletlenül, ha meglátja láttatni nem
akart szépségeit is. S olyan nyomorult lesz aztán ön is,
mint én. Megveti völegénye, meg az egész világ. Hogy
ne? Egy szegéry festő kedvesét. S olyan édes a bosszu.

November 14.

Nem küldtem el a képet. Már a hordár hátára
akartam felsegíteni, de azok a szép szemek oly kéroleg
tekintettek rám. Megboesattam — szép grófnó — azok-
ért a pásztorórákért.

Deczember 4.

1-én nyitották meg a képkiallítást. — A grófnó az
nap dühösen izent hozzám, hogy a képet nem látta a
tárlaton, mi van vele, — küldjem el azonnal ugy, ahogy
van. A szolgának azt mondtam, értesitse urnójét, hogy
a tárlatról lekéstem, most azonban már kész a kép. Saját
kivánsága szerint elküld-ém a képet, a mint volt, hadd
tudja meg minnél hamarabb, hogy ezélját el nem érte
(az a kép ugyan nem fogja szépségét hirdetni, — tudom.)
Ma kaptam Fekete bárótól levelet, mely meggyőzött arról,
hogy van igazság a sorsban. A levél így hangzik:

T. uram! Örökre vétkezésem, ha elmulasztanám,
hogy önnek köszönetet mondjak, a miért felnyitotta sze-
meimet. Ön azonban bizonyára nem is tudja, miként lett
nekem akaratlanul is jöltevémmé. Mikor a szolga jelen-
tette, hogy az ön által küldött kép ott van a palotában
készen, én épen jelen voltam. A grófnó szemérmes pír-
lással nyujtá karját. „Jöjjön megmutatom ajándékomat!”

A mint a képről leszedték a burkolatot, a grófnó
felsikoltott: „Ah a nyomorult, megboszulta magát!” S
aztán, mint egy furia, rohant a képnek és sarkaival ta-
podta szét, mignem összerogyott. En azonban így is ele-
get láttam. Gratulálok, ön remeket festett. Egy igazi sze-
relmes asszony képe volt ez, ki még csak az előbbi
perezben kedvese karjai közt pihegett, ajaka még liheg
egész teste még remeg a kéjtől. (Irigylendő kópé ön,
sokszor látta eredetiben.) Nekem, gondolhatja, nincs ked-
vem, más után szerezni tapasztalatokat erről. Tulajdon-
képen most meg kellene önnel verekednem, de ez igazán
nagy hálátlanság lenne tőlem . . . Inkább azt tettem,
hogy . . . ajánlottam magam a grófnónak s visszaküldtem
a jeggyűrűt. Köszönetem ismétellen nyilvánítva, mara-
dok hive: Fekete báró.

U. i. Nézze csak kérem, ha gondolja, hogy azt a
képet még egyszer meg tudná úgy festeni, mesés áron
megve.

Adhemár.

tékonyágáért s áldozatkészégeért általánosan tisztelt Hamaliár Károlyért üriti. Medveczy Sándor törvényszéki bíró a megye közszeretben álló főispánját Hámos Lászlót köszöntötte föl. Institorisz Endre a szintén közbeszülésben álló alispánt Bornemisza Lászlót ültette. Kemény Lajos osztrák lelkész Kubinyi Aladárra mondott sikerült tósztot, míg Marton János a katonaságot, illetve a jelenlevő Rosenauer ezredest s Kovács örnagyot ültette. Groó Vilmos tósztja után, ki a városi polgárságot s ennek jelenlevő fejét Szabó György polgármestert köszöntötte föl, Bornemisza László alispán mondott egy forma tekintetben is kitünő beszédet, melyben bebizonyította hogy a hazaszeretben minden felekezet egyesül egymással, nincs vallás, melynek dogmáival a törhetlen hazaszeretet össze ne volna egyeztethető; ülteti Zelenkát, mint az evang. egyház oly vezérfehérjét, ki példányos magatartást tanúsított mindannyiszor, valahányszor felekezete litélveivel hazafiságot kellett összeegyeztetni. Az alispán beszéde, tekintettel az egyházi politikai kérdésekkel szaturált légkörre, nagy hatást keltett s a felviharzó éljenzés egyaránt megillette a népszerű főpásztor s a nagy tekintélyben álló szónokot. Fábray János gimn igazgató Hámos Józsefért üritette poharát. Baksay István tanár, az egész társaság szeretett Pista bácsija, elmésen szótt felköszöntőben lelkes szavakkal ültette Zelenkát, néhány jellemző vonást mondván el az emberről, a papról és püspökről. Baksay felköszöntőjét szintén viharos tetszéssel fogadták. Hámos László főispán a rimaszombati ev. egyház előjáróit: Hamaliár felügyelőt és Glaufl főesperest ültette. Török János, intelligens társadalmunk egyik legkitünőbb szónoka, szintén az ev. egyház előjáróira mondott felköszöntőt. Zelenka püspök harmadik toasztjával ama lelkes és hitbuzgó nőket ültette, kik az egyház iránt szent lelkesedést s nemes áldozatkésztséget tanúsítottak s ezek közt első sorban Nagy-Zatrogth Julia urnőért üritette ki poharát. Singer Leo igazi szónoki hévvel mondott toasztban ültette a felekezeti szavadelvűséget s ennek kapcsán az ev. egyház jelenlevő vezérfehérjéit: Zelenkát, Kubinyi Aladárt és Glaufl főesperest. Még Baksay István üritett egy poharat a rimaszombati polgárok egyetértésére s ezzel a komoly felköszöntők árja megszakadt, de csak egy időre, mert a sok áldomás után a nyelvek feloldódván kezdetét vette az ugynevezett vadtoasztok sorozata, mely az asztalok körül chaotikussá vált szűkebb társaságokat állandó derűtségben tartotta. Különösen sikerült a Török János humoros felköszöntője, melylyel a polgármester „elkészt” toasztjára válaszolt. Három óra tájban Zelenka püspök egy családjában bekövetkezett váratlan haláleset folytán — melyről táviratilag értesült — az ebédre eltávoztak s még a délutáni vonat közeledésénél résztvevők is eltávoztak, hogy a Rózsa nagy terme a táncestélyre átalakítható legyen.

Társas-estély.

A jubileumi ünnepély méltó befejezése volt az este a „Három rózsán” lefolyt társas estély. Társadalmunk városunk előkelő köreiből számosan jelentek meg itt is; mintegy 200-an vettek a jubileumot befejező családi mulatságon részt. Ez ünnepélyt, e társas estélyt, bár arra nem is volt számítva, 278 forint 70 kr. bevétellel méltóképen koronázta meg.

Sokáig emlékezetes lesz e szép ünnepély a résztvevők szívében, s bizonyára a legforróbb óhaj fakad ezen sokak szívében, hogy azon vezérfehérjákat, kik ez ünnepélyt ily magasztossá, létekelővé tették, az egyházközség érdemekben gazdag felügyelőjét, s apostoli, lánglelkű lelkesét a Mindenható az egyház és haza javára sokáig éltesse! Az áldozatkész, hitbuzgó egyházhíveket egyházukban és családjukban áldásai legjobbjával áldja meg!

Y+8.

Hírek és vegyesek.

Kihallgatás a közoktatásügyi miniszternél. Dobsina rend. tanácsu város 10 tagu küldöttsége Hámos László főispán, Andrassy Géza gróf a rozsnyói kerület országgyűlési képviselője s Groó Vilmos kir. tanácsos és tanfelügyelő vezetése alatt a múlt héten külön kihallgatáson tisztelgett Csáky Albin gróf, állás- és közokt. ügyi miniszternél és Berzeviczy Albert államtitkárnál. A küldöttség a minisztertől és az államtitkártól a dobsinai állami polgári iskola teljes kifejlesztését és alkalmas új épület emelését kérte. E czélok megvalósítására a város részéről 30.000 frt hozzájárulást ajánlott föl. A küldöttséget a miniszter kedvezően fogadta. A deputációt Andrassy Géza gróf a nemzeti kaszinó földszinti helyiségében megvendégelte.

Eljegyzés. Ifj. Tóth János polgártársunk a közeli napokban jegyezte el Ferenczy János helybeli lakosmester leányát: Erzsikét. Áldás kísérje frigyüket.

Halalozás. Múlt hó 30-án egy feledhetlen jellemű hivatalnokot: Id. Szomor Dezső nyugalmazott kir. törvényszéki telekkönyvezetőt kísértettek ki tisztársai és tisztelői az örök nyugalom helyére. Az elköltözött egyike volt azon névtelen hősöknek, kik 1848-ban szolgáltak a hazát. Közvitéből honvéd huszárfőhadnagyi rangra emelkedett s mint ilyen küzdötte végig az igazok harezát. Ma már a hazájáért lángoló kebelt a föld hideg göröngye fedi. Legyen neki könnyű a föld! — A család által kiadott gyászjelentés a következő: „Szomor Dezső; özv. Szomor Károlyné szül. Kitián Anna valamint gyermekei: — Szomor Etelka férj. Gajan Viktorné gyermekével; — Szomor Marika férj. Bazilidesz Gusztávné gyermekeivel; — Szomor Anna férj. Henney Kálmánné

gyermekeivel; — Szomor Katalin férj. Korény Gyuláné gyermekeivel; — Szomor Ida férj. Markus Dénesné gyermekeivel; — Szomor Károly s neje Cattel Lenke gyermekekkel a maguk és a nagyszámu rokonság nevében mélyen megsomorodott szívvél jelentik a legjobb apa, legszeretőbb rokon s barátján Szomor Dezső hitves ügyvéd, nyug. I. oszt. telekkönyvezető és 1848—49-iki huszár főhadnagynak f. évi január hó 28-án esteli 1/2 7 órakor élete 72-ik évében végelegyengülé folytán történt gyászos elhunytát. A megboldogultnak hült tetemei f. hó 30-án délután 3 órakor az ág. hitv. ev. egyház szertartásai szerint fognak a rimaszombati sírkertben örök nyugalomra tétetni. Áldás legyen emléken! Rimaszombat, 1894. január 29.”

Kinevezések. Gömörmegye főispánja mélt. Hámos László múlt hó 30-án nevezte ki Istók József nyug. főhadnagyt a megyei pénztárnál létesített könyvelés tisztségre. — Zubó Kálmán megyei központi díjnokot, — a természettudományi társulat rendes tagját — a honvédelmi miniszter ő nagyméltósága, a népfelkeltési osztályhoz csapat-tisztté (hadnagygyá) nevezte ki.

Közygyűlés. „A gömörmegyei díjnoksegélyző egyesület” folyó évi február hó 2-án, pénteken, délután 2 órakor tartja ez évi rendes közygyűlést Rimaszombatan a városháza tanácsstermben, melyre az érdekeltek ez uton is meghívattak.

Választások. Szab. Rimaszombat városánál az i. l. Manzel József elhunytával megüresedett városi adószedő pénztárosi állást a képviselőtestület múlt hó 25-én Bornemisza László alispán elnöklete mellett tartott ülésén Vozáry Károly városi díjnokkal és volt kereskedővel töltötte be. — Kokova község közygyűlése múlt hó 29-én választotta meg jegyzőjéül a nyugalomba vonult Kovács Ferenc helyére Prúnyi Vilmost, a rimaszombati járás szolgabírói hivatalának írnokját.

Műkedvelői előadás. A helybeli főgimnázium VIII-ik osztályának tanulói f. hó 17-én színi előadást rendeznek. Berezik Árpádnak a „Svibákok” című három felvonásos vígjátékát fogják előadni, melyben a női szerepeket Koreny Jolán, Glaufl Anna, Rásky Etelka és Mindszenti Ilonka kisasszonyok vállalták el. Az előadást Dr. Veres Samu tanár rendezi s a jövő hét folyamán megkezdik a rendes színpadi próbákat.

Névnap. Kokova község veterán tanítója Baneczik Pál 74-ik névnapját múlt hó 25-én ünnepelte meg. Az ősz népnevelő, ki 53 évig működött a legnagyobb odaadással és szorgalommal a néptanítói pályán, ott látta maga körül számos tisztelőjét és barátját. Jókovi Emil r. kath. tanító meleg hangu szavakkal köszöntötte fel az ünnepeltet, mire az meghatóan köszöntö meg a szíves megemlékezést. Erre azután igazán megható jelenet következett. Az ősz tanító fiához: nagyt. Baneczik Sámuel ottani lelkészhez fordulva, könnyes szemekkel kívánta neki azt az atyai örömet megélni, a mit ő érez most, midőn hosszú munkálkodás után szerető fia körében tölti élete hátralévő napjait.

Aldozat a népnevelésért. A rimaszombati szakasz ref. elemi népiskolájában a szokásos felévi vizsgálatok január hó 21—25. napjaiban tartattak meg Samarjay János, Szabó Gyula és Beske Bálint, hivatalosan kiküldött bizottsági tagok vezetése mellett, amikor is Samarjay János a bizottság világi tagja, ki ezen kiküldetésében először működött, igen szép jelét adta a tanügy iránti nemes érdeklődésének és áldozatkésztségeinek is, amennyiben eber figyelemmel kísérte az egyes iskolák vizsgálatait és szegénysorsu szorgalmas tanulók jutalmazására Rimaszombatan 10. János-, Pálfalva-, G.-Kisfalud- és Serkében 4—4, összesen 26 koronát boesított az illető iskolák rendelkezésére. Ezenfelül utóbbi helyen két árva gyermeknek taneszközök beszerzésére 4 koronát adott. A jutalmak a vizsgákon azonnal kiosztatván, ünnepélyesebbé tették azok lefolyását s a gyermekek előtt erkölcsileg is tanulságosabbá. A ki a népnevelés ügyéért áldozik, a hazaszeretet oltárára teszi le munkás fillereit. Fogadja azért a nemes lelkű iskolavizsgáló, a működő bizottság másik két tagjának, valamint az illető iskolák előjáróinak is hálás köszönetét.

Kossuth Lajos szülőháza. E héten olvastuk a fővárosi lapokban, hogy nagy hazánkfia: Kossuth Lajosnak szülőházán — mely a közeli napokban gróf Andrassytól idegen bérlő kezébe kerül — könnyen az enyészett tarthat rajta diadalt. Hogy a végpusztulástól megmentessék több napilap abbéli nézetének ad kifejezést, hogy a nemzet, melynek a nagy hazafi, Magyarország kormányzója közkinése, ezen ház, hol ő meglátta a napvilágot, a végpusztulástól megmentessék. Első helyen, lehet e helyütt említeni városunk „Kossuth-asztaltársaságát”, hol a m. hó 30-án tartott ülésén elhatározottak, hogy a netalán enyészettnek induló Kossuth szülőházának tatarozására 20 frt küldessék meg. A határozmányt nyomban tett követte s a megszavazott összeg még az nap rendeltetési helyére küldetett.

A gömörmegyei közművelődési egyesület központi választmánya f. évi február hó 12-én tartja ülését. Tárgyalás alá kerülnek ez alkalommal a fiökköröktől beérkezett jelentések, s esetleges indítványok.

Lesz már jég. Legalább ezt remélteti velünk a feltünő ellentmondás, melybe a tavasz kedves hírdetői, a eserebogarak jöttek önmagukkal s évezredes szokásukkal szemben. A eserebogarak ugyanis türelmetlenül szokták várni a tavasz lágy fuvalmát s a meleg napfény által rügyéből kicsalt gyenge faleveleket; türelmetlenül várják, hogy a szabó, a nagy természet elkészítse számukra az ősidők óta változatlan divatu uniformist, melylyel a napfényen ugy, mint a szürkület költői félhomályában szerelmi légyottjaikon megjelennek. Az idén ez nem így van, legalább itt nálunk nincs ugy. — A rimaszombati eserebogarak békés nyugalommal várnak a rendes tavaszi időjárás bekövetkezére; addig azonban elvárják a természetét, hogy legyen tél a télen s jég a jégben. Békével hordják a régi ruhát és várnak szerelmükkel az igazi tavaszig. Hogy pedig némileg elősegítsék magak is az időjárás helyreigazodását, gyűjtést rendeztek egy díszes koresolya-zászlóra, mely a városháza kapujáról hirdesse a koresolyázó világnak a telet s provokálja a megfélekezett naturát díszes jelvényéhez méltó viselkedésre. Igenis, a eserebogár urak és hölgyek zószlót szereztek, szép jég-színű zászlót, rajta egy esinosan hímezett koresolyával s Cserebogárország kis czimerével, melyet a napokban fognak felszentelni s rendeltetési helyére juttatni. . . . Ha még a eserebogarak is így tüntetnek, kell, hogy az idén

még jó jég legyen! Ha korábban nem, legalább — decemberben.

Elképzelés. Dr. Balogh György kassai kir. ügyész, Balogh Endre helybeli ügyvéd jeles képzettségű fiát, ő felsége a kassai kir. törvényszékhez bíróvá nevezte ki.

Közygyűlés. A rimaszombati polgári olvasókör 1894. febr. hó 4-én (vasárnap) délutáni 3 órakor az egyet helyiségében tartja meg rendes közygyűlését. A közygyűlés tárgyai közül megemlítjük a választmányi jelentésen kívül a tisztí kar és választmányi tagok választását. Megjegyezzük még itt e helyen, hogy e közygyűlésre szóló és a tagokhoz szétküldött meghívó tulsó oldalán az egyetli pénztári zárszámadás és a vagyon-kimutatás van feltüntetve. Ezen finanzeziális kimutatás a szép fejlődésnek indult kör létjogát fényesen igazolja.

Harmas eljegyzés. Ritka családi örömmünepet ült a múlt héten Krausz József helybeli keresmáros Egy napon három gyermeke tartotta eljegyzésének ünnepét. Linka leányát Liehtner Samu, Jankát pedig Morgenbeser Károly jegyezte el s végül Károly nevű fia Spitzner Gizella kisasszonnyal váltott jegyet.

„Mályvak közygyűlése.” Ez a czime azon festménynek, melyet Rakottya László, Benzur Gyula hírneves festőművésznök után kiesinyített alakban lerajzolt. A kép festészeti technikáját illetőleg eléggé ügyes; kár, hogy a színváltozásokat meg nem tartotta a szerző, a kiesiny alakok jellemzésénél; különben ez kezdő festőknél elnézést érdemel, már csak azért is, mivel azon nem annyira a jellemek kidomborítására, hanem az alakok színszerűségéből folyó megközelített jellemek festésére fordítják a fősnlyt. A kiállított kép, mely Rakottya József könyvkereskedő kirakatában szemlélhető, naponta nagy nézőközönséget esal a kirakat elé. Mint halljuk az utáztott kép ára csak 50 frt, — míg az eredetije: 7000 frtért kelt el az idei műtárlaton.

Állami ovodák szaporítása. A vallás és közokt. miniszter — mint értesülünk — állami iskoláknak ovodákkal való kiegészítését vette terbe. E czélból felhívta a kir. tanfelügyelősegeket, hogy állapítsák meg azokat a helyeket, hol ovodák, esetleg pedig állandó menhelyek lennének szervezendők. A miniszter ezen rendelete biztosítani fogja az állami iskolák működésének teljes sikerét, különösen pedig a magyar nyelv elsajátításában elért eredmény marandóságát.

Járványos betegségek. Szirken, mint értesülünk, a vörheny és difteritisz oly nagy mérvben lépett fel, hogy ennek következtében az iskola bezáratása elrendeltetett. Az iskola 128 növendéke közül 100-an fektűznek betegen.

Öngyilkosság. Hegedűs György, ki a szin-idény beáltával rendszeren a szinlapok kihordói tisztségét töltötte be, múlt hó 26-án lakásán a padláson felakasztotta magát. A szerencsétlent, mint hírlík, családi összejördülés vezette ezen végzetés telt elkövetésére.

Farsang. Kokován az „Olvasó- és társalgókör” február 6-án esteli 8 órakor saját alapja javára zártkörű táncvizalmat rendez 1 frt. belépti díj mellett — A pelsüci ifjuság február 10-én esteli 8 órakor a „Korona” vendéglő helyiségében Jókai Mór művei nemzeti kiadásának beszerzése javára zártkörű táncvizalmat rendez 1 frt belépti díj mellett. A rendezőség a következő: Blum Rozsó, Csizy Béla, Fischer József, Fridrik Barna, Gescheit József, Dr. Glósz Bertalan, Dr. Velki Károly, Herz Gyula, Lunacek Gyula, Szilágyi Károly.

Vasárathelyezés. A feledi országos vásárt, mely február 10-én lett volna megtartandó, a földmívelési m. kir. miniszter 1114. számú rendeletével annak megtartását ez évben kivételesen február 12-ik napjára engedélyezte.

Figyelmeztetés. „A rimaszombati kerületi betegsegélyző pénztár” legközelebb megtartandó közygyűléséhez képviselőül a helybeli iparos segédek és alkalmazottak részéről február 7-én: 37; az önálló iparosok és munkások részéről pedig február 8-án: 13 egyelően történik a szavazás a város közházánál, mindig délelőtt 9 óratól, a mire ez uton is felhívjuk figyelmét ugy önálló iparosainknak, mint az iparos segédeknek.

Élet. Irodalmi, művészeti, társadalmi, közgazdasági folyóirat Szerkesztik és kiadják Vikár Béla és Sármai József. Megjelenik félhavonként 2 1/2 ivnyi füzetekben. Szerkesztőség: Budapest, I. Gellérthegy, 10648, kiadóhivatal: VI., Mozsár-utca 8. Ára egy évre 6 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. Az „Élet” ez évben IV. évfolyamába lépett. E folyóirat feltétlen szabadlevű irányu, de túlsz nélkül; egészen modern, de át van hatva a nemzeti szellem zamatától; a társadalmi és művészet terén gyökeres reformokra törekszik, de a gyakorlati élet alapján áll és nem kerget utópákat. Pártoktól, személyi tekintetektől és minden üzleti érdektől teljesen független vállalat, mely kizárólag csak eszményeket és elveket szolgál. Magas irodalmi színvonalon áll, de távol van minden finnyáskodástól és mindig bátran ki meri mondani a szabad szót, a nélkül, hogy a jó ízlést sértené. Nevének megfelelően, a való modern élet hű tükré kíván lenni. Nem akar más vállalatokkal versenyezni, s nem az egészen nagy közönségnek van szánva. Arra törekszik, hogy a nemzet legműveltebbjei közt megtalálja azt a néhány száz válogatott olvasót, akik állandóan érdeklődnek azon modern és szabadlevű irány, azon fontos irodalmi és társadalmi problémák iránt, melyekkel az „Élet” nagy bizalommal és hivatottsággal foglalkozik és melyeknek irodalmunkban ugyszólván egyedüli képviselője. Közleményei mindig érdekesek és tartalmasak, eredetiek és szellemesek, lelkesek és lendületesek. A megjelent II. füzet tartalma: Jókairól, írta József főherczeg. Részlet ö Fensegének az „Élet” egyik munkásához intézett nagyérdéku leveléből, melyben a főherczeg elmondja, hogyan bírta őt Jókai egy szüret alkalmával cigány nyelvtanának kiadására. Igen szellemesen és egészen eredeti felfogással jellemzi Jókait Dénes J. ezikke is. Jeles elbeszélései e füzetnek: A bilai treffer, Abonyi Árpádtól. Kabos Ede egy humoreszket nyújt „A papagály” cziművel. Szomor Dezső folytatja realiztikus előadásu regényét „A tudósok”-at. Verseket írtak: V. B. „Jókaihoz”; Rapisardi Mario olasz költő „Halál és élet” (melyet Vikár Béla az eredetihez méltóan fordított); Telekes Béla verse: „Chronos.” Fischer Vilmos dala: „Az ékes lepel.” A Medicziéről Zigány Árpád kezd hosszabb tanulmányt, tanulságosan összevetve Leonavallot Wagnerrel. Nyomós és szellemes könyvismertetések egészítik ki a gazdag tartalmat.

